

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **JUDr. P. Š.**, bytem B., zast. JUDr. Milošem Vízdalem, advokátem se sídlem Svitavy, nám. Míru 123/50, proti žalovanému: **Česká advokátní komora**, se sídlem Praha 1, Národní tř. 16, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2011, sp.zn.: K 109/04,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Kárné komise České advokátní komory (dále jen „žalovaný“) ze dne 14.11.2012, Sp.zn.: K 109/2004 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 30 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“) stanoví kárný řád (dále jen „kárný řád“), zrušeno rozhodnutí Kárného senátu Kárné komise České advokátní komory (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 7.1.2011 sp.zn. K 109/04 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) a při nezměněném výroku o vině a nákladech kárného řízení byla žalobci podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč.

Žalobce v žalobě nejprve shrnul, že dle napadeného rozhodnutí doručeného mu dne 3.4.2012 se měl mimo jiné [bod 1) napadeného rozhodnutí] dopustit porušení ust. § 16 odst. 1, 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky a čl. 2 odst. 1 Usnesení představenstva ČAK č. 6/1998 ve znění redakčního sdělení o opravě tiskových

chyb, které bylo oznámeno v částce 1/1999 Věstníku, a ve znění Usnesení představenstva ČAK č. 1/2002 ze dne 3.9.2002, které bylo uveřejněno v částce 3/2002 Věstníku, a to tím, že „v době od 1.4.2004 nejméně do 16.6.2004 ustanovoval svým zástupcem pro jednotlivé úkony právní pomoci svého zaměstnance JUDr. E.Z. (dále též jen ‘JUDr. Z.’), ač mu bylo známo, JUDr. E.Z. byl pravomocným rozsudkem Okresního soudu v S. ze dne 31.3.2003, č.j. 2 T 335/2002 uznán vinným trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1, 3 tr. zákona a za to odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem na dobu 1 roku a že z toho důvodu byl rozhodnutím představenstva ČAK ze dne 9.2.2004 č.j. P 99/00 podle § 8 odst. 1 písm. e) zákona o advokacii vyškrtnut ze seznamu advokátů vedeném ČAK“ (dále též jen „kárné provinění“). Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že výroku o vině kárného senátu, kárné komise ČAK nelze nic vytknout; z kontaktů s JUDr. K. či JUDr. K. nelze soudit na to, že by žalovaný postup žalobce při zaměstnávání JUDr. Z. schválil; jako důležité bylo posouzeno, že JUDr. Z. byl vyškrtnut ze seznamu advokátů pro spáchání úmyslného trestného činu; vzhledem k majetkovým poměrům žalobce zjištěným z jeho výsledku před odvolacím kárným senátem mu byla uložena mírnější kárné opatření, a to pokuta ve výši 100.000,- Kč.

V prvním žalobním bodu žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného ani správního orgánu I. stupně s tím, že zaměstnávání – pověřování jednotlivými úkony nebylo zakázáno žádným předpisem (novelizované ust. čl. 9a usnesení ČAK č. 6/1998 tehdy neexistovalo), obecný poukaz na etiku nemůže odůvodnit postih, občanský soudní řád to umožňoval; nadto bylo jednáno s tajemníkem komory JUDr. K., který výslovně prohlásil, že pověřovat zastupováním je možné do doby nabytí účinnosti zmíněného usnesení, tedy dle informací poskytnutých JUDr. K. mohl žalobce pověřit JUDr. Z. prováděním jednotlivých úkonů právní pomoci, aniž by to bylo v rozporu s citovanými předpisy ČAK

Podle druhého žalobního bodu mělo být přihlédnuto k tomu, že k danému jednání mělo docházet v době od 1.4.2004 do nejméně 16.6.2004, tj. před 7 roky a jednalo se o dobu necelých dvou měsíců.

Ve třetím žalobním bodu žalobce uzavřel, že v daném případě nešlo o skrytý výkon advokacie, JUDr. Z. byl pověřován zastupováním jen v některých věcech a po omezenou dobu, nebylo ani přihlíženo k tomu, že již od roku 2008 opět vykonává advokacii.

V písemných vyjádřeních k žalobě z 24.6.2013, 3.7.2013 a 11.5.2016 žalovaný předně upozornil na to, že žaloba byla opětovně podána dle ust. § 244 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), a to přes poučení v napadeném rozhodnutí a v usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1, č.j. 12C 250/2012-12 ze dne 19.3.2013, jímž byla vyřízena dřívější žaloba (z 18.5.2012) podaná v totožné věci věcně nepříslušnému soudu. Dále konstatoval, že žaloba nebyla v zákonné lhůtě platně podána, neboť nebyla podepsána žalobcem ani jeho zástupcem, když je na všech stránkách opatřena razítkem „elektronicky nepodepsáno“.

K žalobním námitkám žalovaný konstatoval, že žalobce nepolemizuje s výroky o kárné vině za skutky 2) a 3), pokud jde o skutek 1) pouze opakuje svoji obhajobu, která byla vyvrácena v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odkaz na o.s.ř. považuje žalovaný za nepřipadný, neboť kárné provinění je porušením zákona o advokacii (§ 32 odst. 2) a stavovských předpisů, které povinnosti stanoví přísněji. K namítanému časovému odstupu žalovaný tvrdil, že k němu bylo přihlédnuto ve třech postupně uložených kárných opatřeních (nepravomocný dočasný zákaz výkonu advokacie na 6 měsíců, následně nepravomocně uložená pokuta ve výši 150.000,- Kč a konečně pravomocně uložená pokuta ve výši 100.000,-

Kč), a to přesto, že byly průtahy v kárném řízení způsobeny dlouhodobou nepřítomností žalobce a jeho omluvami.

Žalovaný vzhledem k výše uvedenému žádal, aby soud podanou žalobu odmítl, příp. zamítl.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce konstatoval, že bylo pozastavení výkonu advokacie u JUDr. Z. zrušeno a navrhl jeho výslech k tomu, aby se vyjádřil o konkrétních věcech, v nichž zastupoval a co konkrétně dělal. Návrh důkazu napadeným rozhodnutím vzal zpět, soud proto uvedený důkaz neprováděl. Provedení důkazů výslechem JUDr. Z. a výpisem z RT této osoby pak soud v daném případě považoval za nadbytečné, neboť skutkový stav zjištěný správními orgány (který jediný může navržený svědek osvědčit) nebyl žalobou zpochybněn a pro posouzení právní otázky jeho provedení není třeba.

Soud se nejprve zabýval včasností podání žaloby. Napadené rozhodnutí bylo žalobci, resp. jeho zástupci doručeno dne 3.4.2012. Správní žaloba byla žalobcem původně podána dne 24.5.2012 k Obvodnímu soudu pro Prahu 1. Zde vedené řízení bylo usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19.3.2013, pravomocným dne 7.5.2013, zastaveno ve smyslu ust. § 104b odst. 1 o.s.ř., neboť věc náležela do věcné příslušnosti soudu, který rozhoduje podle zvláštního zákona věci správního soudnictví. Žalobce byl zároveň poučen o možnosti podat do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví s tím, že v takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení [§ 72 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též jen „s.ř.s.“)]. Jak plyne ze „Záznamu o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu“ (č.l. 5 spisu) byla žaloba následně dne 24.5.2013 podána Městskému soudu v Praze, a to se zaručeným elektronickým podpisem. Byť byl v rámci tohoto elektronického podání zaručeným elektronickým podpisem opatřen pouze e-mail a nikoli také přiložené přílohy obsahující žalobu samu, soud zcela vyšel z ustálené judikatury Ústavního soudu, dle níž průvodní e-mail a jeho přílohy tvoří nedělitelný celek, přičemž připojený podpis zajišťuje i integritu zprávy, neboť podepisuje vždy celou odesílanou zprávu, včetně příloh (srovnej nález Ústavního soudu ze dne 27.8.2013, sp.zn. II. ÚS 3042/12).

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba byla řádně podepsána a podána ve lhůtě dle ust. § 72 odst. 3 s.ř.s., tedy platí, že byla podána dne 24.5.2012, tj. včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Soud dále dospěl k závěru, že byť bylo podání žalobce z 24.5.2013 označeno jako „žaloba podle § 244 a následující občanského soudního řádu“, je z jeho obsahu, jakož i toho, že byla podána zdejšímu soudu-úseku správního soudnictví, zcela zřejmé, že se jedná o žalobu ve správním soudnictví. Žaloba obsahuje všechny obecné náležitosti dle § 37 odst. 2 a 3 s.ř.s. (tj. je z ní zřejmé, čeho se týká, kdo ji podává, proti komu směřuje, co navrhuje, je podepsána a datována), jakož i náležitosti dle § 71 odst. 1 s.ř.s. (tj. obsahuje označení napadeného rozhodnutí, žalobní body, navržené důkazy, návrh výroku rozsudku), a je tedy projednatelná.

Soud proto podle § 75 s.ř.s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 16 odst. 1, odst. 2 zákona o advokacii v rozhodném znění je advokát povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stavovským předpisem; o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit. Při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.

Podle § 17 téhož zákona advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.

Podle § 32 odst. 3 písm. c) téhož zákona lze advokátovi za kárné provinění uložit i pokutu až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené zvláštním právním předpisem.

Podle čl. 2 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory ze dne 8.12.1998, č. 6/1998 může advokát ustanovit advokátního koncipienta nebo jiného svého zaměstnance svým zástupcem jen pro provedení takových úkonů právní pomoci, u nichž lze vzhledem k jeho znalostem, osobním vlastnostem a dosavadní praxi, jakož i vzhledem k povaze věci předpokládat, že je advokátní koncipient nebo jiný zaměstnanec advokáta provede s potřebnou odbornou péčí a v souladu s právy a povinnostmi, které pro advokáta vyplývají ze zákona a ze stavovských předpisů.

Podle § 24 odst. 2 kárného řádu při rozhodování o upuštění od uložení kárného opatření podle [§ 32 odst. 5 zákona](#) a při ukládání kárného opatření přihlíží kárný senát zejména k povaze skutku a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k osobě kárně obviněného a míře jeho zavinění, jakož i k jeho osobním poměrům.

Podle § 30 písm. b) kárného řádu vychází-li odvoláním napadené rozhodnutí ze správně zjištěného skutkového stavu anebo je-li po doplnění dokazování v řízení před odvolacím senátem skutkový stav zjištěn tak, že je možno o věci rozhodnout, odvolací senát odvoláním napadené rozhodnutí zruší a rozhodne ve věci samé, pokud odvoláním napadeným rozhodnutím bylo uloženo kárné opatření, které je vzhledem k hlediskům uvedeným v [§ 24 odst. 2](#) nepřiměřeně přísné.

Z obsahu spisového materiálu, zejména odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyplynuly tyto skutečnosti významné pro posouzení věci:

Z žádosti o sdělení údajů k zástupci Spr 375/2004 místopředsedkyně Okresního soudu v Pardubicích JUDr. Š.P. z 8.4.2004, posouzené Českou advokátní komorou jako stížnost č. 348/2004/Tou, plyne, že v konkrétních řízeních vedených u Okresního soudu v Pardubicích, kde původně JUDr. Z. vystupoval jako advokát, po svém vyškrtnutí ze seznamu advokátů pověřil vyřízením a ukončením své advokátní agendy žalobce, následně však soudu v těchto věcech předložil zpětné zmocnění od žalobce k zastupování v těchto věcech před soudem. JUDr. P. se proto České advokátní komory dotazovala, zda JUDr. Z. skutečně svým zástupcem zvolil žalobce, zda toto dal komoře na vědomí, příp. zda mu komora nestanovila nástupce sama, a dále, zda advokát, který byl vyškrtnut ze seznamu je oprávněn následně zastupovat v řízeních před soudem.

Dopisem ze dne 5.5.2004 požádal L. M. Českou advokátní komoru o sdělení, zda není obcházením zákona, když jeho bývalý advokát JUDr. Z. po vyškrtnutí ze seznamu advokátů v této činnosti de facto pokračuje, když se na základě dohody o provedení práce se

zaměstnavatelem (žalobcem) účastní jako zástupce dalších jednání v předmětných věcech (např. vedených u Okresního soudu v Pardubicích sp.zn. 10C 65/2002, 10C 6/2002, 10C 338/2002).

Z dopisu JUDr. L. K., tajemníka ČAK, JUDr. E. Z. ze dne 17.5.2004 plyne, že k dotazu JUDr. Z. z 12.5.2004 JUDr. K. tomuto připomněl, že dle § 26 odst. 2 zákona o advokacii lze pověřit zaměstnance zastupováním pouze při jednotlivých úkonech právní pomoci (nikoliv ve věci jako takové) a dále sdělil, že novela (ze dne 7.5.2004) usnesení představenstva ČAK č. 6/1998 Věstníku nabude účinnosti třicátým dnem po jejím zveřejnění ve Věstníku, a pokud nabude účinnosti, nebude moci žalobce JUDr. Z. ode dne účinnosti pověřit zastupováním při žádném úkonu právní pomoci.

Dopisy z 25.5.2004 a z 16.6.2004 se žalobce vyjádřil k podnětům JUDr. P. a L. M. zejména v tom smyslu, že žádný předpis nezakazuje, aby byl vyškrtnutý advokát zaměstnán u jiného advokáta; pověření k zastupování vyškrtnutým advokátem řeší čl. 9a stavovského předpisu, přičemž žalobce dále upozornil, že novela tohoto článku, která by měla řešit i případy, pod něž by bylo možno zařadit i případ JUDr. Z., dosud nenabyla účinnosti. Žalobce pak dále specifikoval, že JUDr. Z. pověřil (dohodou k provedení práce) k vyřízení agendy konkrétních (zejména civilních) věcí, které po něm převzal, pouze po dohodě s příslušnými klienty, neboť JUDr. Z. byl s těmito případy nejlépe seznámen.

Na základě skutkových zjištění dle výše uvedených podnětů JUDr. P. a L. M. byla na žalobce dne 7.10.2004 podána kárná žaloba doručená žalobci dne 1.11.2004 a následně byl shledán vinným výše specifikovaným kárným proviněním, a to kárným rozhodnutím Kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 18.2.2005 doručeným žalobci dne 15.11.2005 (dále též jen „Kárné rozhodnutí“), jímž mu bylo uloženo kárné opatření dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu šesti měsíců.

K odvolání žalobce z 15.11.2005 bylo kárné rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena kárnému senátu k dalšímu řízení a rozhodnutí, a to rozhodnutím odvolacího senátu České advokátní komory ze dne 8.6.2006 doručeným žalobci dne 6.9.2006.

Žalobce následně připsal svého právního zástupce JUDr. M. V. ze dne 30.11.2006 požádal o odročení jednání kárného senátu nařízeného na 11.12.2006, a to z důvodu nepřítomnosti v ČR do března/dubna 2007.

Připsal z 5.6.2007 omluvil z důvodu jiných pracovních povinností právní zástupce žalobce svou neúčast na jednání kárného senátu dne 8.6.2007.

Na jednání kárného senátu dne 8.6.2007 bylo rozhodnuto o spojení probíhajícího kárného řízení s dalším kárným řízením vedeným proti žalobci pod sp.zn. K 130/04.

Podáním z 21.9.2007, resp. 29.11.2007 omluvil z důvodu jiných pracovních povinností právní zástupce žalobce svou neúčast na jednání kárného senátu dne 5.10.2007, resp. 7.12.2007 a zároveň i neúčast žalobce, s odůvodněním, že žalobce se nachází mimo území ČR (vyjma pravděpodobně období vánočních svátků).

E-mailem z 1.2.2008 omluvil právní zástupce žalobce svou účast na jednání kárného senátu dne 8.2.2008 a požádal o nařízení jednání v červnu 2008 s tím, že žalobce je stále mimo území ČR.

Z úředního záznamu z 6.2.2008 plyne, že manželka žalobce telefonicky oznámila, že žalobce bude až do konce roku 2009 mimo území ČR (do ČR jezdí 1x za rok).

E-mailem z 12.8.2008 požádala manželka žalobce o odročení jednání dne 19.9.2008 s tím, že z přiložené lékařské zprávy plyne, že žalobce podstupuje dlouhodobé (několikaměsíční) léčení (v disp.urol. odd a onkol. odd.) a je nutný přísný klid bez pracovního zatížení. O odročení téhož jednání požádal připsal z 8.9.2008 i právní zástupce žalobce, když potvrzením pracovní neschopnosti doložil, že je v z důvodu operace srdce v pracovní neschopnosti.

Přípisem z 23.11.2008 požádal žalobce o odročení jednání kárného senátu dne 28.11.2008 s odůvodněním, že jeho právní zastoupení převzala JUDr. J. M., která se musí seznámit s danou věcí, z důvodu své trvající nepřítomnosti v ČR žalobce zároveň požádal o doručování písemností na jím uvedenou adresu v Uzbekistánu.

Podáním z 7.1.2009 vypověděla JUDr. M. plnou moc udělenou jí žalobcem z důvodu tam blíže specifikovaného střetu zájmů.

Následně se opakovaně nezdařilo doručení písemností žalobci z důvodu nepřevzetí zásilky (z 17.12.2008, 30.3.2009, 4.12.2009).

Na jednání kárného senátu dne 19.11.2010 zástupce žalobce (opět JUDr. Miloš Vízdal dle plné moci z 16.11.2010) uvedl, že žalobce pověřoval JUDr. Z. pouze k určitým činnostem, resp. dílčím úkonům (nikdy k zastoupení v celém řízení) po poměrně krátkou dobu a pouze ve věcech, kde před jeho vyškrtnutím zastupoval a kde si klienti přáli, aby úkony provedl i po svém vyškrtnutí, zástupce žalobce dále specifikoval, že nerozporuje, že žalobce pověřil JUDr. Z. na základě substituce zastupováním klientů (které dříve převzal od JUDr. Z. po jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů) v soudním řízení.

Na jednání kárného senátu dne 7.1.2011 zástupce žalobce závěrem uvedl (mimo jiné), že je pravdou, že v době uvedené v kárné žalobě byl zaměstnanec žalobce JUDr. Z. pověřován některými úkony při soudních jednáních.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně (kárné rozhodnutí z 7.1.2011 sp.zn. K 109/04) bylo rozhodnuto, že se žalobce: „dopustil kárného provinění tím, že

1) v době od 1.4.2004 nejméně do 16.6.2004 ustanovoval svým zástupcem pro jednotlivé úkony právní pomoci svého zaměstnance JUDr. E.Z. ač mu bylo známo, JUDr. E.Z. byl pravomocným rozsudkem Okresního soudu v S. ze dne 31.3.2003, č.j. 2 T 335/2002 uznán vinným trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1, 3 tr. zákona a za to odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem na dobu 1 roku a že z toho důvodu byl rozhodnutím představenstva ČAK ze dne 9.2.2004 č.j. P 99/00 podle § 8 odst. 1 písm. e) zákona o advokacii vyškrtnut ze seznamu advokátů vedeném ČAK,

2) poté, co mu byl jako právnímu zástupci žalovaného O.M. v řízení vedeném u Okresního soudu v Pardubicích pod č.j. 10 C 164/2000 dne 13.1.2005 doručen rozsudek tohoto soudu č.j. 10 C 164/2000-185, O.M. nejméně do 11.6.2005 řádně neinformoval o obsahu tohoto rozsudku, o datu jeho doručení ani o běhu odvolací lhůty, přičemž ani sám proti tomuto rozsudku odvolání nepodal,

3) poté, co mu byl jako právnímu zástupci žalovaného O.M. v řízení vedeném u Okresního soudu v Pardubicích pod č.j. 10 C 130/2001 dne 24.8.2004 doručen rozsudek tohoto soudu č.j. 10 C 130/2001-112, O.M. řádně neinformoval o obsahu tohoto rozsudku a o datu jeho doručení a poté, co proti tomuto rozsudku podal blanketové odvolání a soudem byl vyzván, aby ho ve stanovené lhůtě odůvodnil, této výzvě nevyhověl, v důsledku čehož bylo toto odvolání odmítnuto,

tedy

ad 1) - nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta,

- při výkonu advokacie nejednal čestně,

- při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesioniální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu,

- ustanovil svým zástupcem pro provedení jednotlivých úkonů právní moci svého zaměstnance, u něhož vzhledem k jeho osobním vlastnostem musel předpokládat, že je

neprovede v souladu s právy a povinnostmi, které pro advokáta vyplývají ze zákona a ze stavovských předpisů;“

ad 2) a ad 3) *„- nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta a neřídil se jeho pokyny,*

- při výkonu advokacie nejednal svědomitě a nevyužíval důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci neuplatnil v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládal za prospěšné,

- při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesioniální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu a povinnost klienta řádně informovat, jak vyřizování jeho věci postupuje a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů;

čímž

ad 1) porušil ust.

16 odst. 1, 2, § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesioniální etiky a čl. 2 odst. 1 Usnesení představenstva ČAK č. 6/1998 ve znění Redakčního sdělení o opravě tiskových chyb, které bylo oznámeno v částce 1/1999 Věstníku, a ve znění Usnesení představenstva ČAK č. 1/2002 ze dne 3.9.2002, které bylo uveřejněno v částce 3/2002 Věstníku;“

ad 2) a ad 3) *„porušil ust. § 16 odst. 1,2, § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Pravidel profesioniální etiky“,*

za což mu bylo dle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii uloženo kárné opatření spočívající v pokutě ve výši 150.000,- Kč a povinnost nahradit náklady kárného řízení.

V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl shrnut dosavadní průběh řízení včetně předcházejícího řízení o skutcích ad 2) a ad 3), o nichž bylo dříve rozhodnuto kárným příkazem (sp.zn. K 130/05 z 2.6.2006), jímž byl žalobce shledán vinným spácháním těchto skutků a bylo mu uloženo kárné opatření – pokuta ve výši 30.000,- Kč a který byl z důvodu podání odporu zrušen; poté došlo ke spojení obou řízení (sp.zn. K 109/04 a sp.zn. K 130/05). Správní orgán I. stupně se následně zabýval provedenými listinnými důkazy (když zohlednil i řadu pochvalných dopisů na žalobce) a k námitkám žalobce konstatoval, že ve věci bylo zjištěno, že žalobce zaměstnával a pověřoval k zastupování v konkrétních věcech před soudem JUDr. Z. poté, co byl tento vyškrtnut ze seznamu advokátů, přičemž se měl domnívat, že toto jednání bylo v dané době možné. Správní orgán I. stupně uzavřel, že dopis JUDr. K. (datovaný až dnem 17.5.2004, tj. v době po podání stížnosti na žalobce) adresovaným JUDr. Z. nelze považovat za souhlas ČAK s tím, aby byla osoba, která byla rozhodnutím představenstva ČAK vyškrtuta ze seznamu advokátů (pro pravomocný rozsudek, kterým byla uznána vinnou ze spáchání trestného činu poškozování věřitele) pověřována substitucí k zastupování žalobce v soudních řízeních. Správní orgán I. stupně po provedeném dokazování ohledně kárného provinění (skutek ad 1) konstatoval, že se žalobce jednání dopustil, přičemž k němu neměl schválení ze strany ČAK, ani na ČAK nevznesl v době předcházející danému jednání konkrétní dotaz, zda je oprávněn pověřovat JUDr. Z. substitucí. Toto jednání bylo shledáno jako porušující tehdy platný a účinný čl. 2 odst. 1 usnesení představenstva ČAK č. 6/1998, který stanovoval obecné předpoklady pro pověřování úkony právní pomoci a které byly v daném případě porušeny, neboť *„si lze těžko představit, že takové předpoklady by byly splněny u osoby, která byla pravomocně odsouzena pro*

spáchání trestného činu poškozování věřitele“ když „jako absurdní by se totiž jevil závěr, že osobní vlastnosti a povinnosti plynoucí ze zákona a stanovského předpisu jsou naplněny v případě zástupce (pověřeného zastupováním klientů kárně obviněného v soudním řízení), který byl představenstvem České advokátní komory z důvodů pravomocného odsouzení k podmíněnému trestu odnětí svobody vyškrtnut ze seznamu advokátů, a který měl zákonnou povinnost ustanovit za sebe pro své klienty zástupce“. Správní orgán I. stupně uzavřel, že daným jednáním žalobce umožnil JUDr. Z. skrytý výkon advokacie a nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klientů a postupoval tedy tak, že došlo ke snížení důstojnosti advokátního stavu. Správní orgán I. stupně se dále zabýval skutky ad 2) a ad 3), které nejsou předmětem této žaloby. Za všechny skutky bylo následně uloženo kárné opatření – pokuta v dolní polovině sazby (150.000,- Kč), když bylo přihlédnuto zejména k dále specifikované závažnosti skutků, tj. jednání žalobce, ale na druhé straně též k době uplynulé od jejich spáchání (ač byly průtahy zapříčiněny žalobcem samým), k řadě dopisů a vyjádření ve prospěch žalobce a k zdravotnímu stavu a majetkovým poměrům žalobce (k nimž bylo konstatováno, že by byly prokázány zdravotní obtíže žalobce, tyto mu nebránily dlouhodobě pracovat v zahraničí na zastupitelském úřadu ČR).

V odvolání z 25.8.2011 žalobce uplatnil proti kárnému provinění v zásadě tytéž námitky jako v projednávané žalobě, když namítal zejména dobu uplynulou od daného skutku; dále, že v pověřování JUDr. Z. jednotlivými úkony na žádost klientů neshledal porušení zákona ani profesních předpisů (což opakovaně konzultoval s JUDr. K. – bývalým tajemníkem ČAK), když nadto JUDr. Z. již opět vykonává advokátní praxi.

Po opětovném odročení řízení odvolacího správního orgánu na žádost právního zástupce žalobce bylo žalobci napadeným rozhodnutím při nezměněném výroku o vině a nákladech kárného řízení uloženo kárné opatření – pokuta ve výši 100.000,- Kč. Žalovaný při svém rozhodnutí vyšel z opětovného výsledku žalobce (týkajícího se zejména obecně počtu věcí převzatých od JUDr. Z. a okolnostmi pověřování JUDr. Z. v jednotlivých věcech a majetkovými poměry žalobce). Žalovaný co do výroku o vině odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a pouze blíže rozvedl jeho argumentaci, kárné opatření snížil pouze s odkazem na zjištěné majetkové poměry žalobce, když jinak se s úvahami správního orgánu I. stupně zcela ztotožnil.

Soud o věci uvažil takto:

Soud předně upozorňuje na to, že správní soudnictví je vedeno dispoziční zásadou, dle níž mají soudy pravomoc zabývat se žalobou pouze v mezích žalobních bodů, které proto musí být dostatečně určité, neboť není úkolem soudu domýšlet jejich obsah, tj. k čemu se žalobní námitky konkrétně vztahují. Pokud jsou žalobní námitky pojaty pouze obecně, budou i soudem projednány ve stejné míře obecnosti (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2015, č.j. 2 Afs 32/2015-41).

V první žalobní námitce žalobce pouze se zcela obecným odkazem na o.s.ř. namítal, že pověřování JUDr. Z. jednotlivými úkony nebylo žádným právním předpisem zakázáno, resp. daný postup byl schválen JUDr. K. (bývalým tajemníkem ČAK).

Soud neshledává žalobcův odkaz na o.s.ř. případným, neboť v projednávané věci se jedná o kárné provinění při výkonu advokacie a na daný případ je tedy třeba aplikovat speciální právní normu, tj. zákon o advokacii. Z tohoto zákona pak jasně plyne vázanost advokáta stanovskými předpisy (§ 16 odst. 1 věta druhá, § 17), mezi něž patří i v době spáchání kárného provinění účinný čl. 2 odst. 1 usnesení představenstva ČAK č. 6/1998, v němž jsou stanoveny obecně platné podmínky pro ustanovování substitutů. Obecně přijímanými a zcela jistě správnými základními podmínkami pro pověření zaměstnance

provedením jednotlivých úkonů jsou jeho osobní vlastnosti, dosavadní praxe a povaha věci. Pokud byl v daném případě advokát vyškrtnut ze seznamu advokátů, navíc pro spáchání úmyslného trestného činu (poškození věřitele), je zcela zřejmé, že jeho osobní vlastnosti a předchozí praxe nedávají (minimálně po dobu vyškrtnutí ze seznamu advokátů) záruku, že bude své klienty řádně zastupovat, resp. je mu právě vyškrtnutím ze seznamu advokátů toto zastupování v rámci advokacie výslovně zakázáno. Na této skutečnosti pak nemůže nic změnit to, že JUDr. Z. byl následně opět zapsán jako advokát. Pokud tedy žalobce umožnil, že advokát vyškrtnutý ze seznamu, mohl nadále vystupovat před soudem, což je jedna z nejdůležitějších specifických činností, kterou je advokát oprávněn vykonávat, byť příp. i na žádost klienta (kterou však advokát v tomto konkrétním případě při vědomí svých profesních povinností nemůže být vázán – viz § 16 odst. 1 věta druhá zákona o advokacii) porušil tím výše uvedený stavovský předpis. Soud přitom dává za pravdu žalovanému, že v porušení takto významného stavovského předpisu je možno shledat i porušení obecných pravidel profesionální etiky týkajících se důstojnosti a vážnosti stavu, neboť daným jednáním žalobce JUDr. Z. dle názoru soudu umožnil skrytý výkon advokacie, když jej mimo jiné pověřoval i jednáním před soudy ve věcech jeho dřívějších klientů (které jako samostatný advokát již nesměl zastupovat). Zastupování svých dřívějších klientů v době pozastavení výkonu advokacie JUDr. Z. bylo přitom prokázáno, jak shora uvedenou stížností místopředsedkyně OS v Pardubicích JUDr. P., tak stížností L. M., které jsou součástí spisového materiálu, z nichž správní orgány obou stupňů při svém rozhodování vycházely a jež se staly podnětem pro zahájení kárného řízení s žalobcem.

Soud nevešel ani na žalobcovo tvrzení, vypořádané i v napadeném rozhodnutí, že předmětný postup byl schválen bývalým tajemníkem ČAK JUDr. K., neboť toto tvrzení nebylo prokázáno žádným důkazem provedeným ve správním řízení (vyjma vlastní výpovědi žalobce samého). Z dopisu tajemníka ČAK JUDr. K. ze dne 17.5.2004 (tj. již v době páchaní kárného provinění) naopak plyne to, že JUDr. K. byl kontaktován JUDr. Z., nikoli žalobcem, a odpovídal pouze na obecný dotaz týkající se pověřování zaměstnanců a zpětné působnosti novely usnesení č. 6/1998. Tato novela (vložení § 9a) s účinností od 11.7.2014 stanovovala výslovnou nepřipustnost ustanovení zástupcem při jakémkoliv úkonu zaměstnance, který byl vyškrtnut ze seznamu advokátů pro spáchání trestného činu, a to po dobu 5 let. Pokud tedy JUDr. K. uvedl, že pověřovat zaměstnance zastupováním lze pouze při jednotlivých úkonech, nepředjímal tím žádným způsobem, o jaké konkrétní úkony a o jakého konkrétního zaměstnance se má jednat. Ani z dalšího obsahu dopisu nelze nijak dovodit, že by žalovaný dovolil či schválil v té době již žalobcem používaný postup při ustanovování substituta. Naopak z položení dotazu samého je zřejmé, že žalobce, resp. JUDr. Z. již v této době měli vědomí o tom, že pověřování JUDr. Z. je eticky problematické, když takové jednání v té době již existující, byť ne účinná novela, výslovně zakazovala. Žalobce sám přesto konkrétnější dotaz na žalovaného v tomto směru nevznnesl a od svého postupu ještě další měsíc neupustil.

Soud proto dospěl k závěru, že žalobce spáchal kárné provinění, jak je specifikováno ve výroku o vině (ad 1) v napadeném rozhodnutí resp. v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Druhá a třetí žalobní námitka týkající se krátké doby trvání postupu, v němž bylo shledáno kárné provinění, a dlouhé doby uplynulé od daného skutku zjevně směřovala proti výši uložené pokuty.

Soud vyšel při posouzení ze zjištění, že kárné opatření bylo uloženo za celkem tři kárná provinění, z nichž dvě nejsou předmětem této žaloby a k nimž se žalobce žádným

způsobem ani okrajově nevyjádřil. Soud přisvědčil závěrům odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně dále rozvedeným žalovaným v napadeném rozhodnutí, v nichž se správní orgány obou stupňů sice poměrně stručně, ale přiléhavě zabývaly povahou, závažností a okolnostmi spáchání každého jednotlivého kárného provinění, a v nichž ke skutku ad 1) správně konstatovaly, že se jednalo o dva měsíce probíhající, resp. opakující se závažné porušování významných stavovských předpisů a zákona o advokacii, spočívající zejména v umožnění skrytého výkonu advokacie advokátovi vyškrtnutému ze seznamu, a to de facto nerespektováním/obejitím rozhodnutí představenstva ČAK o vyškrtnutí tohoto advokáta ze seznamu advokátů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále zohlednil osobní (i zdravotní) a zejména majetkové poměry žalobce, jak byly zjištěny z jeho výpovědi.

Soud přisvědčuje žalobci, že od doby spáchání kárného provinění uběhla dlouhá doba, z výše popsaného průběhu správního řízení je však nade vší pochybnost zřejmé, že průtahy byly způsobeny převážně žalobcem samým, neboť se opakovaně a dlouhodobě (v řádu let) omlouval (jakož i jeho právní zástupce) z účasti na nařízených jednáních, která tak musela být opakovaně odročována. K samotné délce trvání správního řízení (byť by byla zapříčiněna i zdravotním stavem žalobce, který mu však na druhou stranu umožňoval vykonávat jistě náročnou činnost obchodního rady a zástupce velvyslance v Uzbekistánu) tak nelze v daném případě přihlídnout více, než jak to již v rámci svého rozhodnutí učinil žalovaný.

Soud proto uzavřel, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně při rozhodování o výši uložené pokuty přihlédl ke všem zákonným kritériím dle ust. § 24 odst. 2, jakož i k délce trvání správního řízení (tj. délce doby od spáchání kárného provinění) a závažnosti spáchaných deliktů, jakož i tomu, že pokuta byla ukládána za celkem tři kárná provinění. Z napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou zřejmé úvahy, kterými se správní orgány při ukládání pokuty řídily, jakož i závěry, k nimž dospěly. Pokuta byla žalovaným snížena pouze z důvodů zjištěných majetkových poměrů žalobce, přičemž byla uložena v dolní polovině zákonné sazby (§ 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii). V daném případě s ohledem na význam porušených předpisů a zjištěných příjmů žalobce (které činily cca 22.000,- Kč/měsíc, přičemž žalobce aktuálně opět vykonává advokacii) dospěl soud k závěru, že se nejedná ani o pokutu v likvidační výši. S ohledem na shora uvedené soud shledal výši uložené pokuty za souladnou se zákonem, neboť žalovaný při stanovení kárného opatření podle § 30 písm. b) kárného řádu nepřekročil zákonné meze správního uvážení, naopak zohlednil veškerá zákonná kritéria a napadené rozhodnutí v tomto rozsahu dostatečným způsobem odůvodnil (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.2.2015, č.j. 7 As 149/2014-36).

Lze tak uzavřít, že soud v rozsahu žalobních námitek neshledal vady napadeného rozhodnutí ani řízení, předcházejícího jeho vydání, které by způsobily jeho nezákonnost a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15.června 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.